Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: ”Dommedags Bog”, i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690235856/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

lestemmens Klang, saaledes dannede Tragtens Tone Genlyd, og sammen med denne lød den som et Ord, der gik og gik som Urets Tik og Tak: Vend om – vend om – vend om – vend om – vend om – vend om – vend om – saaledes maalte Tragtens Draaber Tiden. Men hver Gang det syvende »Vend om« var sukket ud, blev der en Tavshed, som om Tiden endelig var løbet ud. Da sugedes Luften ned igennem Tragten med et hvislende Pust, og Suset naaede mine Ørehinder med et »For sent«, som droges ud, til alle mine Nerver skreg: »For sent«. Og atter taltes der: Vend om – vend om – vend om – vend om.

Jeg hørte nu bag mig Følgesvendens Røst: »Se de fortabte!« Og jeg saa Skikkelser hænge sammenkrympede ved hver en Afsats, imedens deres Negle og Tænder krampagrig bed sig fast i den glatte Rand. Med Fraade og Galde om Munden værged de deres Plads mod nyankomne Folk derovenfra. En vindtør Mandsling klemte sig fast i en Krog, og da jeg standsede ved Siden af ham og holdt mig fast et Øjeblik som han, saa han paa mig med samme giftige Blik, hvormed en lamskudt Ræv forbander Skytten. Jeg gjorde ham dog ikke Pladsen stridig. Jeg spurgte ham kun: »Sig mig, hvor længe var Du her!« Med lurende, mistroisk Forsigtighed svarede han, vogtende hver min Bevægelse med skarpe Øjne: »Hvor længe – det ved jeg ikke; thi her gives ikke Døgn og ikke Aar; men eet ved jeg. Trehundredetusinde Gange drog Brønden Aande, imedens jeg hang i denne lille Krog. Derfor er den min med Rette. Lad mig hænge her, ihvo Du er!« Da gøs jeg. Og alt som Brønden snævrede sig ind, følte jeg nu, endskønt jeg ikke rørte ved dens Vægge, dens Nærværelse som et sammensnørende Pres omkring mit Bryst.

Min Ledsagers Røst hørte jeg sige, hvad Draaberne sang. I mit Øre lød den: »Vend om!« Men modløs, næsten maalløs, svarede jeg med Brøndens egne Ord: »For sent!«

I samme Nu, jeg udstødte dette Ord, da faldt mit Blik ned i Brøndens Dyb, og aandeløs greb jeg opad i samme Nu; men efter Legemets Love bevirkede denne Bevægelse kun, at jeg sank med end større Fart, og mit Blik var fra nu af bundet til Brøndens Bund. O se! O se! Et andet Øje, lurende, glødende, gridsk stirrede fra Bunden mit eget Øje i Møde. Og hver Gang det syvdobbelte »Vend om« var endt, syntes det mig, som om en hed og giftig